

kyndelsen fra de allerfleste Indremissionsærers Side.

For dog at ende med en Paastkønnelse, vil jeg slutte med en Tak til den højtærede Minister, fordi han vil tage den Sag, der er omhandlet i Lovforslagets § 3 og i Endringsforslaget Nr. 3, under velvillig Overvejelse. Jeg har nu faaet at vide, at den højtærede Minister ikke paa dette Punkt er i Overensstemmelse med Forsfatteren af den danske Kirkeret, men det kan der i og for sig ikke siges noget om, thi Meningerne ere i det hele taget meget delte her. Det glæder mig imidlertid, at den ærede Minister vil søge at rette dette Forhold. Den højtærede Minister mener, at det kan rettes administrativt, og det antager jeg ogsaa, det vil kunne for dette Spørgsmaals Vedkommende, om Præsterne maa prædike samtidig med, at de holde Altergang i Sognebaandsløsernes Kirke. Jeg mener efter mit Syn paa Sagen, at det er let at rette, da det i og for sig er rigtigt, at de have denne Tilladelse. Ministeren mener nu ikke, at de have denne Tilladelse, men jeg glæder mig over, at han tænker paa at give dem denne Tilladelse. Om der administrativt skulde kunne gives dem Tilladelse til at prædike uden Altergang, tvivler jeg om, og deri antager jeg, at den højtærede Minister er enig med mig. Naar man ikke kan være ganske sikker paa, at det kan gaa an at ordne det administrativt — og det er vistnok ikke værd at stole paa — maa det komme ind under Lovgivningen. (Ministeren for Kirke- og Undervisning svæsenet [Vardenfleth]: Det udtalte jeg ogsaa). Om Forladelse! Et Stridt henderimod er den Smøbekommen, som den højtærede Minister viser, og jeg vil derfor ende med — det er en lidt underlig Slutning paa den megen Venighed, her er — at takke den højtærede Minister, og jeg tror, jeg kan gøre det paa Udvalgsflertallets Vegne, fordi han vil rette paa den Fejl, der i Øjeblikket er til Stede, thi derved vil han mange Steder her i Danmark hjælpe til at faa rettet de ret ubehagelige Forhold, som for Tiden ere til Stede.

N. Nielsen: Der er ved den Forhandling meget delte Meninger om, hvor lidt eller hvor meget det er ønskeligt at opnaa i den Retning, som Forslaget gaar.

Men paa den anden Side synes det fra alle Sider at være indrømmet, at nogen Trang er der, og jeg skønner ikke rettere, end at det er Tilfældet mange Steder rundt omkring i Landet. Det, det drejer sig om, det, der er det væsentlige, det, som i Øjeblikket er brændende og fordrer en Løsning i god og lempelig Retning, er, at kirkeligstinde Folk kunne faa deres Trang til fuld Gudstjeneste med Brng af Sakramenterne tilfredsstillet. Jeg vil gaa med til adskilligt i Retning af større Frihed i Brugen af Kirkerne, men en Ting er det, hvad man gerne vil have, en anden Ting er det, hvad man tror at kunne nøjes med som noget, man nogenlunde kunde finde sig tilrette med og udnytte, saa at virkelig troende Menneker kunde faa deres Trang i kirkelig Retning tilfredsstillet til Velsignelse for deres Livs Udvikling. Jeg forstaa § 5 i den gældende Lov af 1872 saaledes, at et Medlem, der har løst Sognebaand til en Præst, har Ret til at forlange sig Sognekirken aabnet for denne Præst, naar det er paa en Tid, da Sognets Præst ikke benytter den til disse forskellige Handlinger, der ere nævnte. Det, som særlig savnes, er, at man tillige dertil kan knytte Prædiken saaledes, at naar den fremmede Præst kommer, kan han holde fuld Gudstjeneste, som vi kalde det, det vil sige: udbede Nadverens Sakramente, døbe Børn, forrette de kirkelige Handlinger og samtidig dermed holde Forkyndelse, Prædiken i Kirken. Nu kan jeg ikke forstaa den højtærede Minister anderledes — og det var det, jeg særlig bad om Ordet for: at faa præciseret hans Opfattelse — end, at denne Ret gælder i Øjeblikket, og at han er til Sinds at lade udgaa et Cirkulære, hvori han vil give Præsterne Ret til, naar Sognebaandsløserne tilfalde deres Præst, at holde Prædiken sammen med Forrettelsen af de kirkelige Handlinger. Hvis det er Tilfældet, og jeg vil gerne have et bestemt Svar i den Retning, vil jeg indrømme, at saa kunne Sognebaandsløserne, den enkelte eller flere, derved rettelig gaa hen og faa Kirken aabnet og saa tillige faa Tilladelse til Gudstjeneste. Jeg vil da sige, at saa er i alt Fald det, som trykker mest, afhjulpet og siden kunne vi da faa Vejlighed til at tale om de Ting, hvorom Meningerne ere mere delte. Jeg vilde gerne ved denne Vejlighed have en be-